

EDUARD VLČEK

Drazí pozůstalí, vážení přátelé, milovaná rodino, sešli jsme se dnes, abychom s nehlubší úctou a láskou doprovodili na jeho poslední cestě našeho drahého tatínka, dědečka a pradědečka, pana Eduarda Vlčka. Narodil se 3. března 1939 v klidném údolí poblíž Rožnova pod Radhoštěm, do rodiny skromného tesaře a starostlivé švadleny. Už jako malý chlapec pobíhal po dvoře mezi rozložitými ovocnými stromy, společně se svými třemi sourozenci – starším bratrem Antonínem, veselou sestřičkou Ludmilou a nejmladším Vojtíškem, který se k němu upínal s obdivem. Bylo to období, kdy ranní rosa voněla dobou nevinnosti a kdy se pod světlem zapadajícího slunce všechno zdálo jako nekončící hra. Právě tehdy se začalo formovat jeho hluboké spojení s přírodou a lidmi kolem něj.

Po obecné škole jej osud nasměroval na střední zemědělskou, kde poznal, že práce se zvířaty a půdou mu dává radost a smysl. Málokdo věděl, že už v té době dovedl s neuvěřitelnou péčí zacházet s každou sazeničkou či nemocným zvířetem. Ale život mu přichystal i jinou kapitolu – službu na statku v jižních Čechách. Tam se tvrdě pracovalo od svítání do soumraku, a přesto si dokázal uchovat jiskru v očích, kdykoli si povzpomněl na rodný kraj a svůj sen jednou mít vlastní kousek půdy.

A právě v těch jihočeských krajinách potkal ženu, která navždy změnila jeho život: Marii Špačkovou, usměvavou dívku s dobrosrdečným srdcem a nekonečnou láskou k folklorním písním. Jejich první setkání bylo jako tiše zahraná píseň – oba cítili, že do sebe zapadají se samozřejmostí kapek deště padlých na vyprahlou zem. Vzali se v roce 1963, v malém kostelíku na návsi, kam je doprovázela místní kapela a vůně šeráků. Toho dne se zrodilo jejich společné putování, plné úsměvů, starostí i krásných nadějí.

Osud jim daroval dvě děti – Martina a Petru. Zatímco Eduard pracoval v družstvu a staral se o sad s jabloněmi a hrušněmi, Marie spravovala domácnost a učila děti vše, co jim jednou pomůže ve světě. Jejich dům byl naplněn laskavým povídáním, občasným cupitáním malých nožek a vzrušeným očekáváním letních prázdnin. Když tatínek vyšel ráno na zápraží, aby dohlédl na první paprsky slunce, které políbily jeho úrodu, s hrdostí vnímal drobné úspěchy svých dětí – každou vědomostní soutěž, každý školní karneval i obyčejné malůvky tužkou na papíře.

Smuteční řeč

Velkou oporou a zároveň vášní se pro Eduarda stala jeho vinná réva, kterou vysadil na malém svahu za chalupou. S něhou prořezával keře, mluvil k nim, jako by slyšely jeho starosti i radost, a každá sklenka vína z jeho vinice pak chutnala jako vzpomínka na teplé letní dny a společnou práci rukou. Když zbyl čas, sedal si ke starému dřevěnému stolku před domem, bral do ruky kytaru a s dětmi zpíval ty nejprostší písničky o lásce a domově.

Jako tatínek byl nesmírně trpělivý a oddaný, ale coby dědeček a pradědeček rozkvetl do ještě jemnější něhy. Lukáš, Pavlínka a malá Viki – v jejich očích viděl budoucnost a v jejich úsměvech se zrcadlil život, který ještě zdaleka neřekl poslední slovo. Společně objevovali další generaci ovocných stromků, učili se rozpoznávat zvuky ptáků a jeho hluboký, klidný hlas je provázel tajemnými příběhy o stvoření světa. A když se narodila pravnoučátka Matyášek a Eliška, byl na vrcholu štěstí – pro ně byl milým a vlídným průvodcem, co vždy dokázal pohladit duši jediným pohledem.

Dnes se loučíme s člověkem, který nepřestával rozdávat lásku svým hlasem, rukama i prací, která voněla po zemi a slunci. V každém úsměvu, který nám kdysi daroval, bylo nekonečno vděčnosti za život a všechnu tu tichou krásu kolem. Jeho dny se možná uzavřely, ale to, co v nás zanechal, přetrvá. Vzpomínka na jeho náruč, vlídná slova a na hřejivý pohled, který dokázal utišit neklid, je nám útěchou i závazkem šířit dobro dál.

Drahý tatínku, dědečku a pradědečku, děkujeme ti za každý krok, který jsi s námi ušel, za to, že jsi do našeho světa vnesl světlo a laskavý pohled na každodenní zázraky. Ať tě na tvé poslední cestě provází náš dík a nikdy nekončící láska. Odpočívej v míru, tam, kde se všechny bolesti mění v hebkou vzpomínku, a kde nám možná seshora přehraješ jednu z písní, které jsi tak rád zpíval. Navždy zůstáváš v našich srdcích.